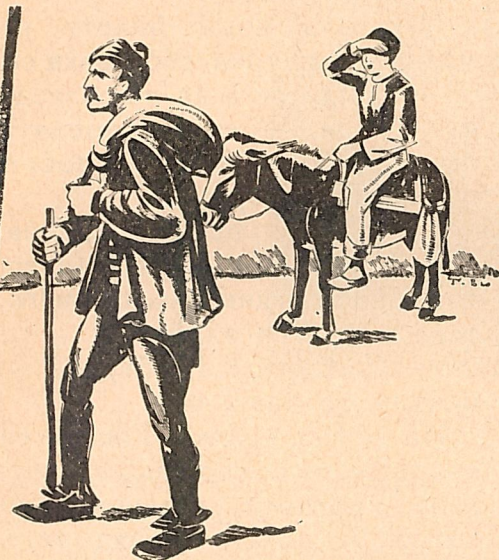

гаре. Отъ мъничко го е отгледалъ, трева край плетищата му е бралъ, на ржка съ трохи го е хранилъ. Кичилъ го е съ глухарчета и къклица, отъ черничевии кори капистри му е плелъ. И сега, когато магарето по-растна и Гошко започна да го

язди, отиватъ да го продаватъ!

Баща му върви замисленъ. Колко грижи сж струпани на главата му. Гошко го поглежда крадешкомъ, иска му се да каже.

— Моля ти се, татко, не го продавай! — Но мълчи, защото знае, че го продаватъ отъ нужда. Сестричето му цѣлъ месець боледува вече. Трѣбваха пари за лѣкуването, а пари нѣмаха. Продадоха каквото имаха и на магарето дойде редъ.

Градътъ гъмжеше отъ народъ. Кръсци и викове ехтѣха отъ всички страни.

— Това е чаршията, — каза баща му. — Като продадемъ магарето, ще се върнемъ да ти купя нѣщо.

На единъ широкъ мегданъ край града бѣше говеждия пазаръ. Колко много добитѣкъ! Колкото десетъ селски чарди! И какво ли нѣма: волове, биволи, коне, мулета, овци! Блеятъ, цвелятъ, ритатъ се. Търговцитѣ ходятъ по двама, по трима, оглеждатъ всичко, питатъ за ценитѣ, спиратъ се и подхващатъ пазарлъкъ. Дърпатъ ржката на продавача, убеждаватъ го, корятъ стоката, викатъ. Но и продавачътъ не дрѣме. Той се обръща къмъ съседитѣ си и пита:

— Кажете, могатъ ли да намѣрятъ по-хубава стока отъ моята, а?

Съседитѣ клатятъ отрицателно глави и се нахвърлятъ върху търговцитѣ:

— Какво? Та вие искате да му вземете добитѣка безъ пари! Такова нѣщо нѣма да намѣрите вече, хайде, кжсайте цената!

И следъ страшна крамола се спазаряватъ.

— Да се не сбиятъ, бе татко? — пита плахо Гошко.

Баща му се смѣе:

— Не, тѣ само викатъ, така